ſelle kambriga piddin leppima, et ma ſiis wahhest ühhe klawwerile rumi peaks lubba ma, kunni ostja ärra wiib. Sedda lubbasin hea melega ja kaup sai tehtud.

Jo ollin monned päwad seäl ellanud, agga ei olnud weel klawwerile meistert näinud, — sest meie kambrittel, et kül körwo ollid, käis kummagil omma uks wäljast sisse. Agga sedda ma läbbi seina kuulsin, et mees hommiko warra ja öhto pole öni tööl olli. Nenda arwata näddala pärrast tulli üks nore järge kahwatand, agga wägga wisaka näoga mees mo tuppa ja se olli klawweri meister. Ta pallus mo toas ühhe klawwerile rumi. Se olli üks kenna tük, illuste tehtud ja hea heälega. Kulutusse lehtes olli ka warsi luggeda, et seäl selle meistre jures uus klawwer mûa.

Agga suremais liñnades on sesuggusid mehhi saggedaste, kes agga selle peäle watawad, kuida üht woib nülgida; nenda ollid ka jubba sellsammal päwal sesugguſed kanid wäljas, ja immet! keik pakkusid ühhe surusse hinna: esste 80, siis 81 ja siis 82 rubla ja klawwer olli iggapääw omma 150 rubla wäärt. Mees jättis 120 eest. Kaup jäi katki. Teisel päwal tulli jälle üks teine, ussutas, kas ta mitte mahha ei jätta. Kaup jäi jälle katki. Kaks terwet päwa ei olnud kuulda meest suggugi tööd teggewad. Ma moistsin ärra: mehhel polnud jöudo tarwitussi osta, et teist klawwerit olleks woinud jälle peäle hakkata. Jöukas mees olleks omma paar sadda rubla küsinud ja kui sedda polleks sanud, nikaua ootnud kunni rahha mees olleks wälja tulnud; agga mis üks waene peab teggema, kellel rahha koppikat polle ja omma naene ja wiis lapsokest toita, — kas se woib töta seista? Sesuggune järg olli selle klawweri meistri käes. Wiendamal päwal tulli jälle üks werre-immeja. Häbbi olli kuulda, kuidas ta pakkus, laitis, tingis ja omma rahha taskus köllistas. Mees woitles isseennesega, kas ei ehk jah. Wimaks ütles: „Kallis herra, ärge tehke mulle ni paljo waewa!“ Agga mis ahne sest holis, et waesel wesst silmis, ta